

A En J. Ximeno Planas

¡Lliróia!... ¡quin titol més suggestiu per un fill de Sant Hilari! Ell, pels que passém de la trentava, fa remembrarnos l'estat primitiu del joliu planell de St. Hilari. No obstant el remembra-ro em sugereix un dolor i un goig. Nascut a la Masia que presideix el plá quan era xic, com hi saltava joíós entre ginesteres i brucatars empaitant la lleugera papellona que joganera i engelosida volaba ça i enllá, copsant l'aroma de les flors, que jo apomellava, trencades per la má infantona de la Mercè, cosineta meva, a qui guanyaba de dos anys, i amb qui compartia els meus jocs i entremaliadures. Aleshores, molts d'aquells plans i vessanes eran atapaits d'enlliróiatats ginestars, i al entrar al istiu, semblaven un mar de daurades ones mogudes pel suau ventitjol de Guilleria. Sota l'ombra de les falgueres creixien ufanoses les llemineres carolines que degudament esdaviades i amanides, saborejavem amb gust tot gūardant les vaques. Adeu felicos anys de l'ignoscencia, no tornaréu més, i més felíços encare, quan per etzars de la vida, han esdevingut dolor. Es per aixó, oh amics de Lliróia que al encapcalar nostre revista, amb tant suggestiu titol em sugeriu un dolor i un goig. Tot sia per Deu i Sant Hilari.

LLUIS G. PONS, pvre.

Animes Ferides

Fragment de novela de próxima publicació.

Quan en Rodergas saltà del cotxe, a la Plaça d'Abaix, en Bertrana ja l'esperava amb los braços oberts, entre mig de la gentada que's movia frissosa com mar esvalotat. Y n'hi havia de forasters aquell any, a Sant Hilari!

—Tant mateix t'ha arribat la carta?

—Si, noi, mira: com aquell qui diu l'acabo de llegir. Ets avi-

sat just; si't descuides te trobes entre l'alдарull sença nort ni guia.

—Entre una cosa i altra, m'ha passat lo temps, i encara sórt que n'he tingut per a arregar la derrera cambra del *Hotel Martin*. M'han dit que tot era plé.

—Cóm s'entén, aixó! Es dir que desprecies lo reconic que t'havia ofert a casa? Home, no m'ho esperava; creu que'm disgustes... Ah, no, tu vens a casa. Ja'm cuidare d'avisar al Establiment; no faràs cap mal paper; jo't disculparé. Mano jo, ara.

—Escoltem: no t'ofengues del meu determini: al poble, perdré l'aigua molts dies, i per altra part me cal repòs; aixís m'ho ha dit lo metge. Ens coneix a tots dos i ja m'ha advertit en serio.

—Prò, que't creus que has de sacrificar les teves accions? A casa meva t'hi trovaràs com a la teva a ciutat; faràs lo que't convindrà, i jo tindré'l goig d'hostatjarte.

—N'n treurà res: já'm coneixes lo gènit, i quan he determinat una cosa no torno enrera aixís com aixís. Ens podem veure sovint, i fins me sembla que't serviré d'excusa per a que deixis algun moment la feina i t'en vingues a ferme companyia. No es pas tant desavinent.

—Bé, no'ns estiguem aquí parats; aném a casa y tot brenant destinarem. Ja faré venir a recollir lo fato.

—No cal, perque l'he aviat ab lo carruatge directe del *Hotel*. Jo no hi he pujat, a Hostalrich, per mor de passar una estona al costat teu; per altra part, també'm porto tant de bagatge! feste compte que hi passaré dos mesos.

—Aixís ma'grada! Ja no'm desespere de tenirte uns dies a la meva vora.

—Es clar, home. Si hi ha temps per tot!

Los dos amichs feren via cap a la casa d'en Bertrana, seguint la corrúa de forasters que en aquella

hora omplien totes les arteries de la població. Lo sol encara era força alt, però cercolava un ayret del tot agradable.

En Rodergas tingué de reprimirse per no mostrar la contrarietat que experimentava. Ell se creya que Sant Hilari era un poble del tot rural, y's trobà ab un ambient carrega de pretencions, quemés de les vegedes se fa doble antipàtich. Ab tot y'ls esforços en Bertrana li conegué.

—¿No te'l pensaves aixís, lo meu poble, fa?

—Qué vols que't diga...

—No m'extranya la teva sorpresa, no; molt al contrari; però t'has de fer lo càrrech que hi vens en mala época. Un mes enrera t'hauria fet més ilusió. Encara que a quatre passos del poble, per tots indrets, hi trobariem la Natura sens los enfarfechs que ara se t'han presentat. Ab tot, en certes hores del dia la població presenta cops de vista atractius. Pró, vaja, la prefereixo en lo demés temps del any, sobretot en plena primavera.

—En aquella época't voldria fer companyia. Si'm proven les aigües, i abgota de mellora qu'experimenti, t' prometo venir per l'Abril i Maig.

—Oh, quina alegria'm donaries. Com treballariem tots dos plegats. Tinch certa pretenció de que aquesta meva terra, ab ses montanyes, ses boscuries, sos rius i ses valls rioleres, te sugereixi quelcom pera explatjarhi la teva musa. Me'n tindria per tot ditxós, cregues.

—Tant com per treballar jo gosar, me plauria veure't treballar i gosar a tu, soptant tos quefers, tes intimitats, tes costums, en una paraula: tot lo que de tu m'he forjat en les hores que't recordo allá baix enclotat en la incessant lluyta per la vida.

Havien arribat, portats per aquella onada de gent ociosa, a can Bertrana, En Rodergas hi fou rebut coralment, i contrarià a la